

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - ရှင်းသန့်

**သိုင်းမင်းသားနှင့်
နတ်ဘုရားကမ္ဘာများ**
(လီမူ)

(Chapter 376 - 390)

စာစဉ် - ၂၆

အပိုင်း (၃၇၆)

ပူးပေါင်းခြင်း

လီမူအပြင် ရှုရှန်း၊ ချိုးယင်၊ နှင့် အခြားသူများလည်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

‘‘တတိယညီလေး ဘာလဲ ...။’’ ချိုးယင် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် သူစကားမဆုံးခင်မှာ သူ့မျက်နှာက သိသိသာသာ နီရဲသွား၏။

သူ့နှလုံးသားက တထိတ်ထိတ် ခုန်နေတော့၏။

တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာပင် ယွဲ့တောင်တန်းဂိုဏ်းကြီးတစ်ခုလုံး နတ်ဆိုးအမျက်ဒေါသလှိုင်းကြောင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။

အနောက်ဘက်စူးစူးတွင် ချင်မြို့၏ မြို့တော်ရှိရာမှ လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက် အလင်းတန်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ကောင်းကင်ထက်ဝက်ကို အရိပ်ပေးသော လက်ဖဝါးကြီးကြီး ပေါ်လာသည်။ ဤကမ္ဘာကို ဖြိုခွဲရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသကဲ့သို့ ကောင်းကင်ကို ဖြိုခွဲရန် တိမ်ပင်လယ်ကြီး အသက်သွင်းသည်။ ထို့နောက် ယွဲ့တောင်တန်းဂိုဏ်းအပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ဖောက်ဝင်ခဲ့သည်။

ကြီးမားလှသော ထိုအရာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အမြင့် မီတာ ၁၀၀၀၀ ကျော်ရှိသော ယွဲ့တောင်တန်း၏ အဓိက တောင်ထွတ်သည် တောင်ကုန်းကဲ့သို့

သေးငယ်သွားသည်။

လီမူနှင့် အခြားသူများ မျှော်ကြည့်နေစဉ်တွင် သူတို့၏ ဝိညာဉ်သည် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ အကြောင်းမှာ ထို လက်ဖဝါးပေါ်တွင် မြင်လိုက်ရသော လက်ဗွေရာများသည် နဂါးငွေ့တန်း ဂ လက်ဆီကဲ့သို့ ကျယ်ဝန်းသည်။

"အဲဒါဘာလဲ။"

``အဲဒါ ... မာရ်နတ်ကြီးလား။``

``...။"

ယွဲ့တောင်တန်းဂိုဏ်း၏ တပည့်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ တစ်ပြိုင်နက် ထုံ ကျင်သွားခဲ့သည်။ သူတို့ အတွေး အရမ်း ရှုပ်နေခဲ့၏။

ထိုကြီးမားလှသော လက်ဖဝါးကြီးသည် ဖြည်းညှင်းစွာ ဖိချလိုက်ချိန် လေထုသည် ပေါက်ကွဲနေပုံရသည်။

လူတိုင်းသည် ၎င်းတို့၏ ရင်ဘတ်များကို ညှစ်ထားသလို ခံစားခဲ့ရပြီး ၎င်း တို့၏ နှလုံးသားများ လည်ချောင်းကို တွန်းထုတ်လုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အဆင့်နိမ့် တပည့်များသည် သူတို့၏ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းတို့မှ သွေးများ ယိုဖိတ်ကာ သေဆုံးသွားကြသည်။

"မြန်မြန်၊ ကြယ်တာရာအလင်းတန်းအစီအရင်ကို ပြောင်းလိုက်။" ယွဲ့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ရှိယွဲ့က ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

အားလုံးက ထိုလက်ဖဝါးကို ထိတ်လန့်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

လက်ဖဝါးတွင် သံကြိုးများကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးသော ကြယ်ပုံစံများ၊ အမြင့် အနိမ့်များနှင့် တာအိုကျမ်းစာများဖြင့် ဖြန့်ကျက်ထားသည်။ တာအိုချီသည် မိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာကို ဖြတ်ကျော်ကာ အခြားကမ္ဘာမှ ရောက်ရှိလာ

သကဲ့သို့ လယ်ကွင်းအတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်သွားခဲ့သည်။

လီမူသည် တောင်ပိုင်းမီးဧကရာဇ်ချီ နှင့် အရှေ့ပိုင်းသစ်သားချီ ပေါက်ကွဲ လုဆဲဆဲ ပြင်းထန်စွာ ဆူပွက်လာကာ ကာလရှည်ကြာ ပျောက်ဆုံးနေသော ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရသကဲ့သို့ ပေါက်ကွဲသော ခံစားချက်ကို ခံစားရလာသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ၊ လီမူသည် ဧကရာဇ်မင်း၏မီးသည် ကြီးမားလှ သောရွှေလက်ဖဝါးနှင့် မကိုက်ညီကြောင်း အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ယင်ရှန်းနှင်းလင်းယုန် ပြောခဲ့တဲ့ နတ်ဘုရား နောက်ဆုံးတော့ ခြေလှမ်း ရှေ့ကို တိုးသွားပြီလား။

သူ့အလိုလို လီမူသည် ထိုလက်ဖဝါးကို မြင်သောအခါ သေးငယ်ပြီး နှိမ့်ချ မှုကို ခံစားခဲ့ရသည်။

သူ့အရင်က ဒီလိုမခံစားဖူးဘူး။

"ကြယ်တာရာအလင်းတန်းအစီအရင်က ဒါကို တားနိုင်သလား။

လီမူသည် ထိုအကြောင်းတွေးကာ သေချာမသိပေ။

ဒါပေမယ့် အခိုက်အတန့်မှာ။

တကယ်တော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ အမှန်တကယ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထိုရွှေလက်ဖဝါးသည် ယွဲ့တောင်တန်း၏ အဓိကအထွတ်အထိပ်သို့ ကျ ဆင်းခါနီးတွင် ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ဘဲ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

ငွေရောင်အမွှေးများပါသော ဧရာမဝံပုလွေတစ်ကောင်သည် အရှေ့မြောက်ဘက်ရှိ ကွက်လပ်မှ ကွင်းပြင်ဆီသို့ ခုန်ဆင်းကာ အော် နေသည်။ ဝံပုလွေသည် ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်လာသကဲ့သို့ အလွန်လှပ သည်။ ထို့နောက် ကြီးမားလှသော လက်ဖဝါး အနားသို့ တိုးသွားသည်။

အရာအားလုံးက မြန်လွန်း၏။ လီမူ အပါအဝင် လူအားလုံးသည် အံ့သြ
ထိတ်လန့်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

``ဝှူး။``

ငွေရောင်ဝံပုလွေကြီးသည် ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည်။

လက်ဖဝါးနားသို့ ရောက်ကာ ဝံပုလွေသည် ၎င်း၏ချွန်ထက်သောသွား
များဖြင့် လက်ဖဝါးကို ကိုက်ဖြတ်လာသည်။ ထို့နောက် စကြဝဠာမှ
ကုန်းမြေပေါ်သို့ ဆင်းသက်လာသော ဧရာမ နတ်ဆိုးလက်ဖဝါးပေါ်ရှိ
ကမ္မည်းစာများနှင့် ပုံစံများအားလုံးသည် အလင်းတန်းများ ထွက်လာခဲ့
သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ငွေရောင်ဝံပုလွေ၏ အကိုက်ခံရခြင်းကို မခံနိုင်တော့
ဘဲ အက်ကွဲသွားခဲ့သည်။

သွေးလို့ထင်ရတဲ့ ရွှေအရည်တွေဟာ ကိုက်ခံရသောနေရာလွတ်ကနေ စိမ့်
ထွက်လာ၏။

"အဲ့ဒါ ငါ့အကိုကြီး။"

မကြာခင်မှာပဲ လီမူက သူ့အသိစိတ်ဝင်လာပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို
သတိပြုမိသွား၏။

သူ၏အစ်ကိုကြီး ကွမ်ယူချင်းသည် နောက်ဆုံးတွင် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။

ချိုးယင်လည်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် "အစ်ကိုကြီး နောက်ဆုံးတော့ ဒီကို
ရောက်လာပြီ။"

ရှုရှန်း၊ ရှိယွဲ၊ နှင့် ယွဲတောင်တန်းဂိုဏ်း၏ အခြားအဖွဲ့ဝင်များသည် လီမူနှင့်
ချိုးယင်တို့ပြောသော အကိုကြီးဆိုသူက မည်သူ့ကို ရည်ညွှန်းသည်ကို မသိခဲ့
ကြပေ။

"ဘယ်သူက ငါ့ကိုတားဖို့ကြိုးစားတာလဲ။"

ကြောက်လန့်တကြား တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသော အသံကြီးသည် အနောက်အရပ်မှ လွင့်ပျံလာသည်။

ကျိုးပဲ့နေသည့် ရွှေလက်ဖဝါးသည် မီတာထောင်ပေါင်းများစွာ မြင့်မားသောပုံရိပ်ကို မှုန်ဝါးဝါးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ပုံရိပ်သည် အပြင်ဘက်အာကာသတွင် ရပ်နေပြီး ကမ္ဘာမြေကို ငုံ့ကြည့်နေသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ အဲဒီ ပုံရိပ်က သရဖူဆောင်းထား၏။ သူသည် နဂါးပုံစံ ဧကရာဇ် ဝတ်လုံကို ဝတ်ထားပြီး တော်ဝင်ဖိနပ်တစ်ရံကို ဝတ်ထားသည်။ ရှည်လျားသောစားရှည်သည် သူ့ခါးမှ တွဲလောင်းကျနေသည်။ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း တော့ လူတိုင်းက သူတို့ရဲ့မမြင်နိုင်သော ဖိအားတစ်ခုကို ခံစားရ၏။

"အဲဒါ ဧကရာဇ်။"

ရှုရှန်းသည် ရုတ်တရက် အော်ပြောလိုက်သည်။

လူတိုင်း၏ နှလုံးသားသည် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားခဲ့သည်။

အင်ပါယာ။

လက်ရှိ အနောက်ပိုင်းချင်အင်ပါယာ ဧကရာဇ်မင်း၊ချီမင်လား။

ဧကရာဇ်ချီမင်သည် တော်ဝင်တပ်ဖွဲ့၏ သီးသန့်နယ်မြေတွင် တံခါးပိတ် လေ့ကျင့်နေသည်ဟု ကောလဟာလများရှိခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၄၀ က ချီမင်ဧကရာဇ်သည် သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးသော နေ့ရက်များတွင် ရှိနေသည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။ သူတော်စင်အဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ရန် သီးသန့်မြေ၌ တစ်ယောက်တည်းကျင့်ကြံပြီး သူတော်စင်မဖြစ်ပါက မည်သည့်အခါမျှ မထွက်ရဟု ကြေငြာခဲ့သည်။ ယနေ့အထိ တံခါးပိတ် လေ့ကျင့်မှုမှ ထွက်ခဲ့သည်ကို မည်သူမျှ မကြားရပေ။ သခင်ကျန်ရှိသည်

ပုန်ကန်ပြီး အနောက်ပိုင်းချင်သော နယ်နိမိတ်ကို ဆုံးရှုံးသွားသည့်တိုင်
ဧကရာဇ်မင်းသည် ထိုပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန် ထွက်လာခြင်း မရှိပေ။
ယခုမူကား ... ။

ဧကရာဇ်ချီမင် တံခါးပိတ်လေ့ကျင့်ခြင်း ပြီးသွားပြီလား။

သူ့ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ အော်ရာကို ကြည့်ပြီး သူ့ခွန်အားက အတိုင်းအတာတစ်
ခုအထိ ကျော်လွန်ခဲ့၏။ ဧကန်မူချ၊ သူသည် ယင်ရှန်းနှင်းလင်းယုန်ထက်
ဧကရာဇ်ဓားထက် သာ၍ ထက်မြက်သူဖြစ်သည်မှာ သေချာပါသည်။

မြင့်မြတ်သောကိုးပါးသည်ပင်လျှင် သူ့ထက်သာ၍ တန်ခိုးကြီးနိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။

လီမူလည်း အံ့သြသွားသည်။

"အနောက်ပိုင်းချင်ဘုရင်မင်းမြတ်က အရမ်းကြောက်ဖို့ကောင်းတာ
လား။"

ထိုအချိန်တွင် ငွေရောင်ဝံပုလွေကြီးသည် မကြာမီမှာပင် သူသည် သန်မာ
သောလူအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ငွေရောင်
အလင်းတန်းများ တောက်ပလာခဲ့သည်။

အဲဒီလူက သူတို့ဆီ ချီတက်လာ၏။ မိုင်အနည်းငယ်မျှ လှမ်းကျော်ဖြတ်ပြီး
ယွဲ့တောင်တန်း၏ အဓိကအထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သည်။

ဝတ်ရုံကြမ်းတစ်ထည် ဝတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးရှိ
သည်။ နှိမ့်ချသော မုဆိုးတစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူ၏ ပုံရိပ်သည်
ဧကရာဇ်ချီမင်ကဲ့သို့ နေနှင့် ကောင်းကင်ကို ပိတ်ဆို့ရန် ချဲ့ထွင်ခြင်းမရှိ
သော်လည်း သူထုတ်လွှတ်သော အော်ရာသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှု ရှိ
သည်။ သူ့အတွင်း၌ ကြောက်စရာကောင်းသောစွမ်းအင်ကို မခံနိုင်သကဲ့သို့၊

သူ့အနီးနားရှိ နေရာနှင့် အလင်းရောင်တို့သည် ရေဝဲအဖြစ်သို့ ကွဲသွားကြသည်။

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က ဝံပုလွေကျောင်းတိုက်ရဲ့ အရှင် ကွမ်ယူချင်းကလွဲရင် အဲဒီလူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။

“ဧကရာဇ်ချီမင်၊ ရုပ်ပုံအစစ်ကို ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ ကျတော်နဲ့ ရန်သူလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဆုတ်ခွာသွားပေးပါ။” ကွမ်ယူချင်းက ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံက အတော်လေး တည်ငြိမ်၏။

တောင်တန်း ဧကရာဇ်ချီမင်သည် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူက “... အဲဒီနေ့က မင်းပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို မေ့သွားပြီလား။”

ကွမ်ယူချင်းက “ကျတော့ရဲ့ အရေးမပါလှတဲ့ အချက်အလတ်အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်မင်းမြတ်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း၄၀က တံခါးပိတ်ကျင့်ကြံခဲ့တာကို နှစ်၄၀အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို ဘယ်လိုလုပ် သိရှိနိုင်သလဲ။” အမှန်စင်စစ် ကွမ်ယူချင်း ကတိသစ္စာပြုသည့်နေ့မှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ် ကဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က တံခါးပိတ်လေ့ကျင့်မှုတွင် ရှိနေဆဲဖြစ်သော ဧကရာဇ်မင်းသည် ယင်းကို သိရှိသလား။

“ငါအားလုံးသိတယ်။” ဧကရာဇ်ချီမင်၏အသံသည် ကြီးစိုးသောသခင်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိနိုင်သော ယုံကြည်မှုကို သယ်ဆောင်လာပြန်သည်။ လူတိုင်းသည် ၎င်းတို့အား တုနှိုင်းမရသော ဖိအားတစ်ခုအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ဟု ခံစားခဲ့ရသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၄၀ လောက်က တခြားသူတွေက ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကောင်းကင်အဆင့်ကို ရရှိလိမ့်မည်ဟု သိကြပြီး၊ တကယ်တော့ သွေးဝက်သူတော်စင် ဖြစ်နေပါပြီ။” ကွမ်ယူချင်းက မှတ်ချက်ပြုသည်။ “သို့သော်

အနှစ်၄၀ မှာလေဟာနယ်ဖောက်ထွင်းအဆင့်ကို ခြေချသင့်နေပါပြီ။ ``

"ငါ့ရဲစွမ်းအင်တွေက မြက်ခင်းပြင်က လူရိုင်းတစ်ဦးထက် ကျော်လွန်နေပါပြီ။" ဧကရာဇ်ချီမင်ကလည်း ဟန်ကြီးပန်ကြီး ပြန်ပြောသည်။ ထိုစကားထွက်လာသည်နှင့်အမျှ မြေကြီးတုန်ခါကာ တိမ်တိုက်များ လှုပ်ခါ၍ သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ကွမ်ယူချင်းသည် လေထဲ၌ ပျံဝဲနေ၏။ ငွေရောင်အလင်းတန်းများက လေထဲသို့ လှိုင်းထလာပြီး ဧကရာဇ်ချီမင် ချမှတ်ထားသည့် ဖိအားကို ထိမိသွားသည်။

ယွဲ့တောင်တန်း၏ ပင်မတောင်ထွတ်အပါအဝင် အရှေ့မြောက်ဘက်ရှိ နယ်မြေများသည် ဧကရာဇ်ချီမင်၏ အော်ရာထက် မနည်းသော ပြင်းထန်သော ငွေရောင်အလင်းများဖြင့် ကာရံထားသည်။

ကွမ်ယူချင်းက ``မြက်ခင်းပြင်က လူရိုင်းတွေတောင်မှ ပြည်ပကျူးကျော်မှုကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်မင်းမြတ်က ဘာကြောင့် တခြားနယ်မြေကို တိုက်ခိုက်တာလဲ။ ``

ဧကရာဇ်ချီမင်သည် ရယ်လိုက်၏။ "ဟား ဟား၊ ငါက ကမ္ဘာကြီးကို အုပ်ချုပ်မှာ။ ငါ ကမ္ဘာမြေကြီးကို စိုးမိုးမှာ။ ငါမထိန်းနိုင်တဲ့သူမရှိဘူး၊ ငါထိန်းလို့မရတဲ့စွမ်းအင်မရှိဘူး။ ဒီမြေနတ်ဆိုးကိုလည်း ငါရွေးချယ်တာ။ ဒါဆို ငါက သူတို့ကို အလျှော့ပေးတယ်လို့ မင်းဘယ်လိုပြောနိုင်မလဲ။ သခင် ဝံပုလွေကျောင်းတိုက်၊ ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း သံလက်သီးများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ အခု မင်းငါ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အရည်အချင်းမရှိတော့ဘူး။"

ကွမ်ယူချင်းခေါင်းယမ်းပြီး ``သခင်မင်းမြတ်က ခေါင်းမာတာပဲ။ မီးနဲ့ ကစားတဲ့သူ မီးလောင်လိမ့်မယ်။ အရှင်မင်းကြီး၊ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်

ပြီး လမ်းကြောင်းမှန်ကို ပြန်သွားတာ ပိုကောင်းပါတယ်။ ``

``အမြင်မှန်သူတွေသာ နောက်ကြောင်းပြန်ကြည့်ကြတာ။ ငါသွားနေတဲ့ လမ်းက မဟာလမ်းပဲ။`` ဧကရာဇ်ချီမင်သည် အလွန်အမင်း အာမခံချက် ဖြင့် ကြေညာသည်။ အစွမ်းထက်သော အော်ရာကို လွှတ်လိုက်၍ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်ကာ အော်ပြောသည် ``ဒီနေ့ ယွဲ့တောင်တန်းဂိုဏ်းကို ငါချေမှုန်းမယ်။ မင်းငါ့ကိုတားမှာလား။"

"အရှင်မင်းကြီး၊ ကို ပြန်ဖို့ အကြံပေးပါတယ်။" ကွမ်ယူချင်း လုံးဝ အလျော့မပေးပေ။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ လကဲ့သို့ ငွေရောင်အလင်းကို ထုတ်ပေးသည်။ ရွန်းလဲ့နေသောလှိုင်းများ ဖြန့်ထွက်ကာ နူးညံ့သော်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ ငွေရောင် အလင်းတန်းသည် လယ်ကွင်းတစ်ဝက်ကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ဧကရာဇ်ချီ မင်အား မည်မျှပင် ခြိမ်းခြောက်စေကာမူ မတုန်လှုပ်ပေ။

``မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က ဝံပုလွေကျောင်းတိုက်။ ဒီနေ့ မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေကို ငါမမေ့ဘူး။" နောက်ဆုံးတော့ ဧကရာဇ်ချီမင် ပြန်ဆုတ်သွား၏။

တိုက်ပွဲ မဖြစ်သွားခဲ့ပေ။

ကောင်းကင်ကြီးကို အရိပ်ပေးခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ရွှေရောင်ပုံ ရိပ်က နေဝင်ချိန် တောက်ပနေသလိုပါပဲ။

သို့သော် သူ၏ ကြီးစိုးနေသော အော်ရာသည် အချိန်အကြာကြီး ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ၊ ကမ္ဘာပျက်သွားသကဲ့သို့ မိုင်တစ်ထောင်အတွင်း သတ္တဝါအားလုံး တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ ယွဲ့တောင်တန်း၏ အစွန်အဖျားတွင် မရေမတွက်နိုင်သော သားရဲများနှင့် ငှက်များ သေသည်အထိ ကြောက်လန့်ခဲ့ကြသည်။ သာမန်သတ္တဝါများသည် ထိုကဲ့သို့သော ပြင်းထန်သောဖိအားကို ခံ

နိုင်ရည်မရှိခဲ့ပါ။

ကွမ်ယူချင်းသည် ချင်မြို့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့မျက်လုံးများက လေးနက်မှုအပြည့်နှင့်။

ဧကရာဇ်ချီမင်သည် သူတော်စင်အဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ရန် တံခါးပိတ် လေ့ကျင့်မှုကို ပြုခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် လက်ရှိအခြေအနေအရတော့ ယိုယွင်း နေတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ရောက်နေပါပြီ။

ယခု သူသည် သူ၏ မကောင်းသော ပညာကို အပြည့်အဝ ကျွမ်းကျင်လာ သောကြောင့်၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး တိုက်ခိုက်ရေးသမား အနည်းငယ်မှလွဲ၍ အခြား မည်သူက သူ့ကို တိုက်ခိုက်နိုင်သေးသနည်း။

အနောက်ပိုင်းချင်၏ တော်ဝင်အင်အားသည် ကွမ်ယူချင်းထင်သည်ထက် ပို၍ ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်။

ဤအချိန်တွင် အလင်းတန်းနှစ်စင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

လီမူနှင့် ချိုးယင်တို့လည်း ကွမ်ယူချင်း အနားသို့လာရန် ဝေဟင်သို့ ပျံသန်းသွားကြသည်။
